

Posudek bakalářské práce Julie Daňkové: „Přetahování lanem? Pravomoci premiérů a prezidentů ve Francii v období kohabitace“

Bakalářská práce Julie Daňkové na téma kohabitací ve francouzské 5. republice je citlivě pojatou a vyváženou syntézou teoretického a empirického přístupu.

Text nezakrývá, že nepřináší nějaké převratně inovativní závěry a zjištění – a v tomto směru ani nepředstírá takové ambice. Přesto nejsou empirické pasáže pouhým vypravěčsko-popisným cvičením. Autorka na nich korektně a poctivě aplikuje teoretický materiál, s nímž pracuje - tedy zejména různé teorie semiprezidencialismu, a to nejen Elgieho a Sartoriho, které avizuje v Úvodu, ale i Shugarta (a samozřejmě Duvergera), které zde z nějakého důvodu – patrně z vrozené skromnosti - zamlčí.

V této souvislosti se patří zmínit okolnost, která by za ideálních (či spíše standardních) podmínek měla být přejita jako naprostá samozřejmost: Julie Daňková pracuje s poměrně bohatou cizojazyčnou (převážně francouzskou) literaturou.

Hlavním závěrem práce není vlastně nic více než jen potvrzení již dávno známých poznatků o fungování poloprezidentských režimů a o kohabitaci. Jedná se o velmi flexibilní a variabilní konstelaci, v níž hodně záleží na ryze nahodilých faktorech, jako jsou osobní charakteristiky a vztahy mezi hlavními aktéry (zejm. prezidentem a premiérem), jejich pozice v rámci příslušného politického tábora, případně další čistě dobové souvislosti.

Mé tvrzení v odstavci výše však není výtkou. I takováto, ne právě vysoce originální, studie má svou cenu. Přináší solidní a detailní analýzu tří velmi rozdílných kohabitací, a vlastně tak na ní prověřuje platnost dotyčných teoretických premis.

Aby přinesla něco nového, mohla by snad autorka intenzivněji využívat své jazykové vybavenosti a častěji dokládat některé teze a dokreslovat klíčové momenty hlubší diskursivní analýzou, což ostatně v náznacích činí. Snad by jí to mohlo být inspirací pro další bádání v tomto tématu.

Výstižnější by mohl být název práce, která přece není primárně o *pravomocech* (jak jsou dány, mnohdy vágně, ústavou), leč o *postavení*. Stejně tak kohabitace by i v názvu mohly být v plurálu (když už jsou v plurálu prezidenti a premiérové – jinak by šlo též vše v singuláru jako obecné „druhov“ označení).

I po jazykové stránce je práce solidní, ač právě sem jsou koncentrovány prakticky veškeré mé výhrady vůči textu, jemuž po obsahové stránce prakticky není co vytknout. Ne zcela šťastné jsou některé formulace: „*V otázce po důvěře vládě, existují dva způsoby, jak ji může předseda vlády podat*“ (str. 24), „...*prezident si ze svého práva promluvy k národu vytvořil neustálý instrument censury jednání vlády*“ (str. 36).

Moratorium není „o něčem“, nýbrž „na něco“ (str. 39). Není zřejmé, proč je užit kondicionál pro vcelku pevné konstatování faktu (ohledně nepodání demise prezidentů – str. 21). Mé podezření padlo na nerefektované užití anglicismu. Podivné je dělení sporů na otázky „sociální“, „ústavní“ a „politické“ (str. 35) – zvláště když do „sociálních“ řadí mj. spory o privatizaci a do „politických“ konflikt o flexibilitu pracovní doby.

Překlepy se vyskytují poskrovnu a hrubky jsem napočítal „pouze“ čtyři (rozsah prezidentovi dominance, str. 20, prezident bude...závislí, str. 21, aktéři si rozdělily své role, str. 33, tyto aktivity tvořili, str. 37), což by za normálních okolností, tedy v situaci jiné, než je všeobecně postupující jazyková idiotizace veřejného prostoru (na níž ovšem autorka touto prací neparticipuje!!), z mé strany samozřejmě příčinu k pochvalnému hodnocení nezavdávalo.

Rušivějším momentem jsou chyby v prepisech jmen, což obzvláště od zdatné francouzštinářky poněkud zamrzí. Třetí prezident 5. republiky je tak nazván jako d'Esteing (str. 65), bývalý ministr zahraničí dvakrát jako Védrina, jednou jako Védrin, jen ne svým správným příjmením Védrine (str. 32, 40). Ruský expremiér je pro změnu přejmenován na osobu zvanou „Viktor Černomydrine“ a u „Saddama Husseina“ není, bůhvíproč, respektován etablovaný český přepis.

Navzdory uvedeným ledabylostem a jiným výše uvedeným výhradám však bez váhání doporučuji práci k obhajobě **s hodnocením výborně**.



V Praze, dne 15. 6. 2010